

ĐỪNG CAN TỘI GIẾT NGƯỜI

Nhà Hộ-Sinh nằm về mạn Nam Trung quốc vào buổi sáng sớm vọng lễ Giáng Sinh năm đó, 24-12-1989, thật nhộn nhịp. Là nữ bác sĩ trẻ với 24 tuổi đời và là chuyên viên sản khoa cũng như các bệnh về phụ nữ, tôi vừa giúp xong một bà mẹ sinh đôi và một trường hợp sinh khó. Giờ đây tôi mệt đừ sau gần 8 tiếng đồng hồ làm việc liên tục và không ăn uống gì.

Khi về đến phòng nghỉ dành riêng cho các bác sĩ, tôi không tài nào nhắm mắt được vì đầu óc quá căng thẳng. Tuy nhiên, tôi thật hài lòng với ý nghĩ mình vừa giúp cho 3 đứa trẻ xinh xắn chào đời, mẹ tròn con vuông! Tôi bỗng nghĩ đến thân phụ. Ba tôi cũng là bác sĩ. Tại Trung Quốc này, khi bạn chọn nghề y sĩ thì cũng có nghĩa là bạn thật đại dốt. Bởi vì, lương của một bác sĩ chỉ gấp đôi lương của anh phu quét đường! Nhưng Ba tôi quan niệm khác. Người nói với chúng tôi:

- Nghề cao quý nhất là nghề cứu sống con người.

Thân phụ tôi là khuôn mặt khả kính và nổi bật trong vùng vì tính tình khiêm tốn của người. Ba tôi ăn mặc giản dị và đựng dụng cụ y khoa trong một cái xách cũ mèm. Người khuyên dạy chúng tôi:

- Không phải dụng cụ làm nên vị y sĩ mà là sự hiểu biết cùng lòng thương cảm.

Giờ đây - nằm thao thức - lúc gần chợp mắt tôi bỗng nhớ ra hôm nay là vọng Lễ Giáng Sinh.

Như hàng mấy triệu người Hoa khác, Ba Mẹ tôi cũng là tín hữu Công Giáo. Tôi nhớ lại ngày còn bé nơi gia đình, lễ Giáng Sinh là lễ trọng đại với không biết bao niềm vui đi kèm: trang hoàng cây thông Giáng Sinh, cùng nhau hát Thánh Ca Giáng Sinh và quây quần chung quanh Ba, nghe người kể chuyện Đức Chúa GIÊSU Hải Đồng sinh ra. Thật là một bầu khí gia đình vừa ấm cúng vừa linh thiêng tuyệt diệu.

Nghĩ đến đây tôi tự nhủ: "Sáng mai phải gọi điện thoại cho Ba để hỏi thăm tin tức Ba Mẹ và mừng lễ Giáng Sinh". Rồi tôi ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Bỗng tôi giật mình thức giấc vì tiếng gõ cửa. Cô đỡ bước vào phòng và nói:

- Xin bác sĩ đến ngay. Chúng tôi cần bác sĩ giúp cho một việc ..

Vừa đi theo cô đỡ tôi vừa nghe tiếng khóc của một đứa bé sơ sinh. Khi tôi bước vào phòng sinh thì một người đàn bà quần áo xốc xếch, ngồi bật dậy và nói lớn tiếng trong thổ ngữ của bà:

- Xin đừng giết! Xin đừng giết!

Trong khi đó cô đỡ - một thanh nữ 20 tuổi - chuẩn bị kim chích với thuốc độc rồi trao cho tôi. Cô giải thích:

- Ba thật hãnh diện về con ..

Mẹ tôi nói:

- Mẹ cũng thế! Nhưng con phải cẩn trọng. Đừng để lại dấu vết nào trong bản báo cáo. Con biết rõ là đảng cộng sản vô thần sẽ chụp lấy cơ hội để trả thù con và dùng trường hợp của con để làm bài học cảnh cáo người khác!

Tôi hiểu rõ lời Mẹ nhắn nhủ. Đến phiên Ba tôi tiếp lời. Người chỉ đơn sơ nói:

- Con là con của Chúa. Đứa bé đó cũng thế. Nếu con giết nó tức là con giết chính một đứa em của con!

Sau khi gọi điện thoại cho Ba, tôi lại tìm mọi cách để cứu sống đứa bé. Tôi trở lại phòng sinh. Bà y sĩ trưởng phòng đang đứng cạnh đứa bé với mũi thuốc độc nơi tay. Tôi hét lớn:

- Không được chích thuốc độc cho đứa bé .. Đứa bé chưa hề phạm tội ác nào! Sao bà lại có thể giết nó?

Bà trưởng phòng nhìn tôi và nói với giọng đe dọa:

- Nếu bác sĩ tiếp tục bất tuân lệnh nhà nước, bác sĩ sẽ không được hành nghề!

Tôi bình tĩnh đáp lại:

- Tôi thà mất việc làm còn hơn phạm tội sát nhân! Tôi cũng sẵn sàng từ khước quyền có một đứa con để cứu sống đứa bé này!

Mặc cho mọi cố gắng vượt bậc của tôi, đứa bé vẫn bị giết!

Hiện tại, tôi là người may mắn được ưu đãi. Từ nay tôi sống tại một quốc gia (Hoa Kỳ) không hề bó buộc tôi phải hành động trái nghịch lương tâm. Trong khi các đồng nghiệp đang sống tại Trung Hoa Lục Địa, nơi có đảng cộng sản vô thần thống trị: Họ bị ép buộc phá hủy chính linh hồn họ!

Chứng từ của nữ bác sĩ Công Giáo Hoàng-Thanh-Thảo, người Hoa.

... "Theo đuổi sự công chính, rồi ra con sẽ đạt, con sẽ mặc lấy nó như tấm áo huy hoàng. Chim cùng loại tìm đậu chung một chỗ, sự thật tìm về với những kẻ chân thật. Sự tử rình mồi, tội lỗi cũng rình rập những kẻ làm điều bất chính. Người đạo hạnh luôn ăn nói khôn ngoan, kẻ đại khờ thì như mặt trăng hay thay đổi. Với kẻ ngu si, con đừng mất thì giờ, với người hiểu biết, con hãy rán ngồi lại. Bọn điên loạn nói ra là gây bức tức, chúng phá lên cười giữa thú vui tội lỗi. Kẻ hay thề mở miệng là người ta dựng tóc gáy, nghe chúng cãi cọ là phải bịt tai. Bọn kiêu ngạo cãi nhau là đổ máu, chẳng ai nghe nổi lời chúng nhục mạ nhau" (Sách Huấn Ca 27,8-15).

("Reader's Digest", September/1995, trang 65-70)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt